

REGULÓ.

Pesten vasárnap aprilis 1^{jén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és esütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. boritéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

L a u r a.

(Folytatása.)

Igy töltött két órát a' legszorongatóbb félelemek között; a' toronyóra hármat kongott, 's Laura annyit megtuda, hogy templomban fekszik. A' szerzetesek hajnali misére gyülekeztek; zörgetett, kiáltozott, — mind hiába; a' szerzetesek csörgése elnyomá gyöngé hangját, 's ő félelem és szorongás közt hallgatott.

A' mise elkezdett; csend lön, 's Laura a' legszörnyűbb kétségbeeséssel küzdött. Nehány percz múlva lassú zörejt 's feléje intézett lépteket hallott; — egybeszedé minden erejét 's kiáltá: „Szánj-meg! szabadíts-meg egy szerencsétlent, ki élve temetteték-el.“ — Koporsója fedele lefordult, fölemelé magát, 's Ambroziót látta kezét segélyre feléje nyújtani. — „Ah Ambrozio! — sohajtá — mit vétett neked Lerma grófnő, hogy illy embertelnül bánsz vele?“ — „Még is grófnőnek hiszed magadat? Azt hittem leányom, hogy ezen eszmével fölhagytál, miután a' megholt grófnő halotti ruhájába öltöztettelek, 's koporsójába helyeztelek; de látom, munkám sükeretlen; leányom! agyad szörnyen zavarodott!“ — „Elhiszem — viszontza Laura — de öné nem kevésbbé!“

Ambrozio elvezette Laurát, de nem szobájába, hanem egy más szobácskába, melly a' templomhoz volt ragasztva. — „Siromba vezetsz?“ — kérde Laura. — „Nem — itt a' templom közelében vagy, 's ezen lakon megláthatod a' valódi grófnőnek halotti pompáját; — 's ha nyugton leendsz, tegnapi szerzetes ruhádban a' templomba foglak vinni magammal, 's az egész halotti szertartáson jelen lehetsz. Most öltözz-fel — öltöznöd kell hamar!“

„Soha sem! — kiáltá Laura — ez saját ruhám, ezek gyöngyeim; meg fogom mutatni vén gonosz, hogy büntetlen nem tréfálódol velem!“

Ambrozio ismét inté, hogy öltözzék; de intése foganatlan lön. Laurát ékszereinek bírása bátoritá, 's azon reményt önté-bele, hogy

tüstént meg fog ismertetni. — „Menj Ambrozio — mondá parancsolólag — hagyj-el; egyedül ohajtok lenni“ — 's elégületlen nézdelve magát, folytatá: — így fogok a' gróf elébe állani; hah! mint boruland ő lábaimhoz, engedelemért esdeklendő; de (hangosan nevetve) nem lesz engedelem, csak boszú! 's te vén gonosz (Ambrozióra mutatva) a' legiszonyúbbat várhadd fejedre!“

„Elég“ — szakasztá-félbe Ambrozio, 's kopogtatására két szerzetes és egy szobaleány termettek elő. — „Tartsátok erősen — parancsolá Ambrozio — Mari öltöztess a' lehetségig sietve!“

A' parancs azonnal teljesült. Laura ellenküzdött, és szitkozódott; de csak hamar lecsendesült; miután négy fal között egyedül látá magát hagyatva.

A' nap szinte elhaladt a' nélkül, hogy Laurát valaki háborított volna; most érzé előszer, minő kellemetlen éhezni; — most jó étvágygyal falatozta volna fel az étket, melyet néhány nappal előbb utálattal lökött-el.

Mari ételt 's egy pohár bort hozott; Laura evett, 's a' poharat fenéig ürité.

Bármint igyekezett is Laura beszédet szólni a' leánynyal, akaratja még sem sikerült; a' leány szájára mutatott, 's könnyes szemekkel hagyá-el Laurát.

Laura álomba merült; darab idő múlva tompa moraj ébreszté-föl; szemeit fölveté, 's borzalmas helyen — egy tágas négyszegű börtönben látta magát, melly lámpa helyett több helyen lobogó lángok által világítottatott. E' lángoszlopokat tömérdek alakok környezék, hasonlók a' pokol gyermekeihez. Laurát borzadás és iszony fogá-el megpillantván ruháját, melly koromfekete volt, mint az alakok, kik egymás közt érthetlen nyelven beszéltek. Egy oszlop mellett hallgatózott, vélvén, hogy észre nem vétetett; azonban az oszlop hirtelen megnyílt. Egy varázs-sip hangzott, 's a' fekete társaság egybecsődült. Kört képeztek, 's Laura közben maradt; — itt apró kancsal szemek villogtak feléje, ott egy ijesztő torzkép gunyolta; amott egy sárga szájából hosszú fogak csikorogtak-rá. Pokoli táncz kezdődött. — Laurát most ide, majd amoda ránták; mi több, a' gyöngédtelen lények őt még tánczra is késztek; majd szörnyen kacagtak, — 's Laura illykor az oszlophoz futott halálos vonaglások közt ragadván-meg azt. Órahosszáig tartott a' borzasztó vigalom; ekkor a' varázs-sip ismét megfúvatott, 's a' fekete lények előbbi helyökre futottak, tűzöket föléleszték, 's iszonyún pislogtak a' remegő hölgyre. Laura kezeit 's lábait fájlalta a' rángatások miatt; testén itt ott sebek is mutatkoztak. — Most bánta először előbbi életmódját, hívén, hogy valóban meghalt, és szenvedése örökké tar-

land azon undok lények társaságában. Térdre hullott ; kezeit ég felé emelé, 's ajtatosan könyörge Istennek, nem is figyelve a' gunyakaczjára, mely füleibe harsogott.

Most ismételt dörgések rengeték-meg a' mélyzetet; — az ördögi lények üvöltének. Laura arcra borult, 's érzéketlen feküdt, míg egy gyöngé rázás fölébreszté; félénken tekintett-föl, 's egy hosszú fehér alakot láta. — „Laura! kövess — mondá az ünnepélyes hangon — oda vezetlek, hol kinlódnod kellene, ha szívedben igaz bánalom nem származik vala.“ — Laura iszonyú sejtéssel követte az alakot; mélyen sülyedtek alá, 's egy barlang előtt termettek. A' fejér lény megilleté a' vaskaput, 's ez fölnyilt; — kék lángok lobogtak mindenfelé, melyeket a' legborzasztóbb alakok fuvókkal élesztgettek, kik Laurában az új martalékon örülni látszának. A' fejérlény Laurát fejér lepellet voná-be, 's intván a' kárhozottaknak, ezek azonnal eltűntek. Laura láthatlan kezektől tartva nyilsebesen fölemeltetett, 's néhány percz múlva csendesen letéttetett. Két fejér lény föltakará leplét, 's Laura egy kies völgyben állott; — majd fejérbe öltözteték, fejére virrágkoszorút tevének, 's halkán sugák fülebe: „bánd-meg tetteidet valóban, idd-ki a' keserű poharat, 's remélj!“ — Most homlokát megcsókolák, 's egyedül hagyták. Kis idő telve erős hangon kiáltaték nevén; Laura a' hely felé sietett, honnan a' hang jött. Nagy csoport fejér lények járdaltak egy kies ligetben; ketten a' jelesebbek közül hozzá közelitének, — kezeiket feléje nyújták, 's egy templomba vezeté, melynek küszöbénél egy tiszteletes öreg lépdelt feléjük. — „Térdelj-le“ — sugák vezetői.

„Laura! — szólott az öreg ünnepélyes hangon — tetteid, az öröklénynek trónja előtt fölolvastattak; jó tetteid nincsenek; teljes éltedet veszélyes szenvedélyek kormányozák; — nemtőd panaszolja, hogy a' jót elmulasztván, a' roszt követted: igazolhatod-e magadat?“ — „Nem“ — viszonzá Laura földre szegezett szemekkel; „vagy mentheted-e?“ — „Nem“ — ismétlé szomorún.

Az öreg intett, 's intésére fénytől környezett két lény kehelyt 's koszorút hozott. — „Laura, légy vidám — mondá az egyik lény — ha tetteidet igazán menbántad, ha előbbi éltedet jó tetteiddel akard helyre hozni, mi neked ismét testet adunk, visszaküldünk a' földre, 's könyörögni fogunk az öröklénynek, hogy nemtőddé Ambroziót tegye. Ő fog vigyázni tetteidre; ő gyámolítand botlásaidban; ő eszközlendi földi 's mennyei üdvödet!“ — Laura mély sohajjal felelt. A' másik lény kehelylyel közelített hozzá: „kisértet nélkül boldog nem lehetsz; van-e bátorságod sokféle szenvedés által érdemleni-meg idei 's örök boldogságodat?“ — „Van bátorságom!“ felelé Laura remegve. — „Jól van; tehát ez lesz az első kisértet: üritsd-

ki a' szenvedésnek imé poharát fenéig! — Laura ajkaihoz emelte a' kehelyt; de borzadva voná azt vissza; mert keserű illat párolgott belőle. — „Légy bátor, ez az első kísértet!” — mondá az öreg. Laura ismét szájához vivé a' kehelyt; ivott; — de egész valója rázkódott, míg kiüríté, 's fájdalmas érzelmek közt nyujtá-át az öregnek. — „A' kehely tied — mondá az öreg — tartsd-meg annak emlékeül, hogy az első kísértetet jól kiállottad; az utósókor e' korszorú diszitendi fejedet!” — A' lények ismét megcsókolák homlokát, 's a' kehelyt kezébe adván eltűntek. Laura érzéketlen dült a' templom talapjára.

Álom vala-e vagy való? — gondolá Laura felüdültekor; a' kehely asztalán állott. — „Való tehát! mondá örömmel, mi alatt azt ajkaihoz nyomá — kiürítélek szenvedések kelyhe! bátor vagyok a' hátra levő kísérteteket is kiállani. — „Hol lehetek?” — gondolá; 's némbéri karok ölelék-át; a' jó kis Mari karai. — „Hála az égnek Blanka asszony (ez volt most neve) — mondá Mari — iszonyú szorongásokat kelle hosszadalmas álmában kiállnia, mivel több napja, hogy öntudat nélkül itt feküdt; Ambrozio 's én sajnáltuk!” — „Igen — nehéz álm nyomott — viszonzá Laura — de siess — hivd-el Ambroziót; vele ohajtok beszélni!”

Ambrozio megérkezett; arcán magas öröm 's belső nyugalom mutatkozék. Laura térdre hullott, és szelid hangon mondá: „Atyám! engedj-meg, miként az égiek is megengedtek; igyekezni fogok, hogy jövődő életem a' lehetőségig tökélyes legyen.” — A' szerzetes főlemelé, 's tudtára adá, hogy ezután Blanka asszony a' monostori major felügyelőnéje fogna lenni. Mari segédjévé rendeltetett, 's lakuk kimutatattott.

A' mesterségnek kevés nyoma, de a' természetnek annál több remeke látszott ezen kies helyen, 's Laura rövid időn ismét boldognak érzé magát a' természet gyönyöreinek élvezésében.

A' kertnek egy része voná leginkább magára figyelmét, melyet titokteljes homály borított; a' bemenet magas rostélykapuval volt ellátva, mellyen mindenki benézhetett ugyan, de bemennie lehetlen volt. Bármennyire kíváncsi volt is Laura, még sem kérdezősködött a' hely felől, hanem este felé szobájába vonult, 's használta a' nyugalmat, mellyet teste annyira ohajtott.

Következő reggel Mari bánatteljes arczczal lépett asszonyához, 's panaszlá, miképp' atyja segély és gondviselő nélkül betegen fekszik. Laura meglátogatá az öreget, számára frisitőt, ételt és italt rendelt, 's Marit ápolójának hagyta. Nyugott szívvel indult haza felé, melljét menynei érzelem tölté-be, olly üdvezítő, millyet csak

jóltevők élvezhetnek. Lermának magasztas tulajdonaira gondolt, 's arczát bánalom könyei ázták.

Ambrozio a' kapunál találkozék vele. A' nap heve tikkasztó vala; ebédig egy leveles kunyhóba mentek, honnan a' titkos helyhez vivő ösvényt látni leheté. Leültek, 's mi alatt Ambrozio üdvös intéseket intézett Laurához, ő kíváncsian szegzé szép szemeit a' kapu előtt susogó magas nyárfákra, 's úgy látszott, határtalan a' kívánság benne, a' szent hely belsejébe juthatni. — „Leányom — mond Ambrozio mosolyogva — ohajtásodat szemeidből olvasom, de vágyodat ki nem elégíthetem; a' kapu kulcsát ugyan kezébe adom, de javaslom, hogy ne használd; jól meggondold, hogy kísértetet kell kiállanod, 's hogy a' láthatlan lény, az indulatokon uralkodást legszebb erénynek nézi!“ — 's a' különböző képletekkel cifrázott kulcsot kezébe adá.

Laura ebéd alatt komoly vala; Ambrozio bort töltött a' kísértet kelyhébe, 's mosolyogva mondá: „remény táplálja az életet!“ — „ugy van“ viszonzá Laura szelid hangon, 's pihenés ürügye alatt eltávozván, betegéhez sietett, kit már olly állapotban talált, hogy jóltevőjének halát rebeghetett. Laura az öreg mellé ült, 's részvéttel kérdezősködött családjáru. — Az öreg könyes szemekkel panaszlá, miképp' fíjának nője halálos beteg, 's a' férj alig kereshet annyit, mennyivel három kicsiny gyermekét táplálhassa, következésképp' nőjéről kevésbbé gondoskodhatik, különben az egészségeseknek éhen kellene meghalniok.

„Egek! — kiáltott Laura megindulva — segitnem kell rajta. — Mari, várj reám!“ — 's haza siete megindultát titkolandó. Ambroziót nem lelé lakánál; ezt sietős foglalkozások készteték a' monostorba térni; Laurának köszöntést 's egy erszény pénzt hagyott. Az erszénynek megpillantása örökre deríté, mivel az által a' nyomorú családnak szenvedését enyhíteni remélte. Szobájában találá a' képletes kulcsot is; mosolygott, magához vevé azt, 's gondolatait szabadon bocsátá, míg az estcsillag nyílt ablakába sugárzott; majd eszébe jutta Mari, 's egy ételnemükkel 's erősítő itallal ellátott kosarat vett karjára, és a' kerten 's erdőcskén keresztül az öregnek lakához sietett. Mari már az ajtónál várta, 's elvezette egy más kunyhóhoz, honnan siralmas kiáltások hangzottak; lépéseiket kettőztették, 's a' kunyhónál félmeztelen kicsiny gyermekeket találtak, kik atyjukra vártak. Laura eledelt nyujta nekik. Mig ezek kéjjel falatoztak, Laura beteg anyjukhoz ment, kinek fájdalmas nyögése keserű benyomást tön szívére; hűvösítő italt nyujtott neki, 's a' beteg megkönnyebbedett. Mari a' kicsinyeket nyugalomra vitte, 's Laurával atyjukra váraozott. A' bánatos férj és atya megérkezett,

's vizsga tekintettel kérdezé gyermekei hollétét. Laura barátságosan tudósítá, miképp' azok — miután ettek és ittak, lenyugodtak; — kínálá egyszersemind a' jó embert, hogy ha éhezik, a' kosárban levő maradékot fogyassza-el. Miklós térdre hullott, 's az ég malasztját esdeklé jóltevőnéjére.

Laura megilletődött, 's nedves szemeit a' setét fellegekre szegezé, mellyek az éj közeledtét jelenték. Miklós még azon éjen orvosért akart menni, de Laura kérére a' reggelt megvárta; Mari megígérte, hogy visszajötteig a' kunyhóban marad.

(Folytatása következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Szegedi adakozás. — Szabad kir. Szeged városának, nemes tanácsa megértvén a' viz által károsult Pestnek inséges sorsát, a' városi tárból ezer pengő forintot ada a' károsultak részére felküldendő élelmi szerek bevásárlására. Ezt Szeged nemes lelkű lakosai a' felszállítás után nem elégelvén, mart. 21-kén annyi kenyeret és más élelembeli tárgyakat hordtak össze, hogy az említett nemes tanács azzal 18 rakott szekeret indított Pestre, mellyek mart. 27-kén csakugyan meg is érkeztek. A' haza áldása szálljon e' nemes leblű emberbarátokra!

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Troglodyta-majom. A' természet-történeti museumnak igazgatósága Parisban egy új nemét kapta a' majomnak, minőt 1740-dik évtől a' francia fővárosban nem láttak. Azon évben e' fajból egy him mutogatatték a' közönségnek, mellyről Buffon (1766.) természeti történetének 11-ik kötetében Joco névvel emlékezik. Ezen faj most Chimpanzé név alatt ismeretes, mellynevet, úgy látszik, hazájától nyere; különben simia troglodytes nevet visel. Az orang-utang után ez a' legnagyobb 's emberhez leginkább hasonlító majom. Hazája Afrikának déli partjai, Congo és Guinea; az orang-utang pedig Borneó-n és Sumatrában tenyészik. Ezt a' museumnak élve hozott egymit Boullemer kapitán szállítá francia országba, ki azt 1836-ki őszutó hó elején egy Négertől vásárolta, ki az állatot kezein 's lábainál összekötve, piroque-ján *) eladás végett hozta. Akkor még nagyon fiatal volt, mert harapó fogai sem alul sem felül nem valának, melly körülmény azt mutatja, hogy csak hat hónapos lehetett, 's így most mintegy másfél éves. Mi fogait illeti, még most sincsenek mások, mint harapó és szemfogai; így az állatseregletben mult éven mutogatott orang-utang-nál sokkal fiatalabb. E' mellett szembetűnőleg kisebb; mert egyenesen felállva sem magasabb 2½ lábnaál. Hogy tagjai idomosabbak, mint az orang-utang-é, első tekintetre láthatni; koponyájának felső része nem olly csontos, 's tagszerkezete inkább hasonlít az emberekhez. Karjai, előkarjai 's kezei nem olly hosszúk 's vékonyak, mint az orang-utang-é. Czomb 's lábikra izmai is inkább kiülnek. Testét éles fekete szőr fedi, de nem olly sűrű, mint az orang-utang-ét. E' szőr testének felső részén 's tagjainak elein sü-

*) Darab fából durván kivájt sajka a' vadaknál. Tiszánkon is elég van, 's lélekvesztőnek nevezik.

rúbb mint hasán, melljén 's tagjai horpadásain. A' szőr előlről hátra simul, felülről le felé, kivevén elő-karait, melyeken a' csuklótól, miként emberek-nél is, a' szőr könyök felé simul. Fejszöre ellenben a' többihez hasonló irány-ban áll, nem miként az embernél és orang-utangnál hátulról előre. Füle előtti szöre barkót képez, állán pedig kurta, gyér fejr szakála van. Arcszöre fekete, végső tagjaie violaszinben játszó testszin. Arcza 's érzéki létszerei igen hasonlítanak az orang-utangéhoz, csak homloka nem oly kifejlett és domború, de homlokcsontai inkább kihomorulnak, mint amazéi. Szemei kisebbek 's nem oly jelentősek, mivel szemöldei nagyon előre konyuló húshalmon ülnek. Fülei ellenben nagyobbak, szélesebbek, laposak, és nem oly idomosak, miként az orang-utangé, melynek fülei, kivevén a' fülgombát, szinte egészen hasonlók az emberi fülhez. Orra nem oly horpadt 's lapos; do orr-lyukai közel állnak egymáshoz, 's az orrszárnyak sem kitünők. Ajkai hosszúk, mozgók 's nyulékonyak; felső szájszéle, miként az orang-utang-é, redőkkel van borítva. Törzse kurta, mellje széles és horpadt; hasa illőleg domború. Farán szőretlen 's cserepes bőr van. Czombjai 's lábikrái gömbölyűek, 's lábai inkább hasonlítanak emberéhez mint az orang-utangé. Széles talpa, idomos sarkai, rövid, elől tompa lábujjai egyenesen állhatását nagyon elősegelik. Nagy lábujja erős 's a' többivel majd arányos hosszú. Kézkörmei kiképzettek; de lábujjain laposak 's ideetlenek. Ez állatnak arczán szelidséggel párosult búskomolyság ül. Örci-hez oly hajlandósággal viseltetik, mint az orang-utang, és nem csak ura, de más idegenek iránt is engedékeny.

KÜLÖNFÉLE.

Nemeslelkű fukar. Bizonyos lyoni jogvéd, ki e' télen füttetlen szobájában megfagyott, egy millio frankra terjedő vagyont hagyott maga után. — Későbbi hírek így szólnak felőle: „Charpentier ur, ama lyoni gazdag jogvéd, kiről mult lapjainkban említettük, hogy éhség 's hideg miatt halt meg, egyébiránt nemeslelkű emberbarát volt. Kemény telünk elején megjelent nála az ápoló választmánynak néhány tagja, a' szegények számára segédpénzt kérendő; hideg, füttetlen szobában ült Charpentier ur, 's midőn a' választmánynak egyik tagja azon megjegyzést tenné, hogy a' szobában hideg van, a' jogvéd ezt válaszolá: „ön elpuhult ember; ha én minden nap fűtenék, most nem adhatnám a' szegényeknek ezen 1000 frankkal tömött erszényt.“ Egyenes vonalról származott örökösei nem maradtak, 's vagyona távulrólí rokonokra esik. Pohárszekében nem találtatott egyéb darab penészes száraz kenyérhéjnal, tüzelő szer pedig semmi sem; író szekrényében ellenben 400.000 frankról szólló kötelezvényeket találtak, melyeket szegény mesterembereknek kölcsönzött.

Paris értéke. Parisban 1804-től bezárólag 1837-ig (33 év) 25.327 gyuladalom volt, melyek 28.786.890 franknyi kárt okoztak. A' bútorok és házak értéke 13 $\frac{1}{2}$ fél milliárdra, a' házaké csupán 2 $\frac{1}{2}$ milliárdra becsültetik.

Speculatio pénz nélkül. — A' finom tolvajlások Pesten is lábra kapni kezdenek. Napokban az öt pacsirta utszán bizonyos házhoz egy fiatal pór leány kosár-tojással jő, 's egyik lakó nejének kínálja, venné-meg. Ez, minthogy olcsóbban juthatott hozzá a' piaczi árnál, megalkudott vele. Midőn a' pénz kezében volt a' tojás-árusnénak, kérdé: „nem venne-e még többet is ifjú asszony?“ — „Mért ne“ — lön a' válasz. — „S a' leány e' szókkal: „azonnal felhozom a' kapu alatt van, — eltűnik. De csak hamar megje-

lent más kosár tojással, 's átvevén ennek árát is, eltűnt. Nehány percz mul-
va kilép a' gazda, 's a' csarnokon egy pórt látván ácsorogni, kérdi tőle, mit
akar? A' pór jámbor együgyűséggel beszéli-el, hogy tojásainak árara vára-
kozik, melyeket itt vettek-meg, 's már a' szolgáló el is ment pénzt váltatni.
A' gazda bámulva néz a' pórra, nejét kérdi, 's ez erősíté, hogy a' pénzt an-
nak, kitől a' tojást átvette, kifizeté. Most sült-ki a' családság, hogy a' ra-
vasz pórleány a' paraszttól, mint házi eseléd, átvette a' tojásokat, de azoknak
árát azon ürügy alatt, hogy váltatni megy, más felé vitte. Szegény Matyó
csaladását látván, majd haját tépte-ki bánatjában. A' jószívű gazda ezt látván,
a' tojásnak árát azon intéssel, hogy máskor senkiben ne bizzék, még egyszer
kifizette.

EMLEKMONDÁS.

A' s z e r e n c s e.

Vig kedvvel sokáig

Mutatott kedvének

Senkinél, mindétig

'S forgó kerekének

Nem szokott mulatni;

Nincs kötöző láncza;

A' mint vigasságot

Agyafúrt fejének

Ugy szomorúságot

Vakult elméjének

Könnyen tud szerezni.

Nincs semmi tanácsa;

Nincs állapotása,

Gyakorta öröme

Egy nyomban járása

Szívünknek gyötrelme,

Nem is szokott lenni.

Változó a' táncza.

Gr. KOHÁRY ISTVÁN után K. H. K. J.

A' nemzet nagysága, boldogsága, mindig csak magában a' nemzet-
ben rejtezik, 's hol már nemzet van, ott annak belső kifejtése mindennek sar-
kalatja.

Gr. SZÉCHENYI IST. után S. KAROLINA.

Érdem pártfogás nélkül a' legjobb világban is csak elhagyatott árva.

SCHILLING után Z. LEOPÓLDINA.

Köznép kedve. — Semmi sem változóbb a' köznép kedvénél. Kit ma
vállain emelt-fel, holnap kész letaszítani; kész tulajdon kezeivel kiásni azon
élőfát, melyet maga ültetett, melynek virágaiban gyönyörködött, árnyéká-
ban nyugodott, 's ágairól gyümölcsöket szedett.

HEGEDŰS SÁMUEL után Csongor N. Enyedről.

Hasonszó-rejtvény.

Magos fekvést nyert e' helység

Egy nagy lelkű fejdelmi nő

Pest megyének bércein,

Itt talált vég nyughelyet,

A' szem kéjelegve mulat

Borzadsz, ha ily nevű növény

Regényes vidékein.

Nedvével tölt serleget

Kiürítne kell, ha bár

Hasznodat is szerző már.

S. Karolina.

Előbbi rejtvény: Bőszörmény.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.